Моє село Гута-Межигірська

Спецвипуск жовтень 2018

Ми – діти твої, рідний краю…

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ С. ГУТА-МЕЖИГІРСЬКА!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди святкування Дня села Гута-Межигірська! Це невеличке село споконвіку славилося славетною історією, своїми працьовитими людьми.

День села — це свято, яке єднає всіх жителів нашої громади, пов'язує минуле, сьогодення та майбутнє. Історія кожного села є часточкою історії нашої держави. А її, відомо, творять добрі, щирі, привітні заповзятливі люди-патріоти. Щоденна праця, відданість та любов до рідної землі заслуговують на глибоку повагу.

Дозвольте мені, шановні Гутничани, щиро привітати вас всіх із Днем села!

Саме вашими спільними зусиллями створюється неповторність села зберігається його історія та закладається майбутнє. Адже успіхи села — це перш за все успіхи його жителів – працелюбних, добрих і чесних людей.

Особлива шана та подяка людям старшого покоління, чия мудрість та життєвий досвід нині допомагають молодим розвивати рідне село та підтримувати славетні традиції свого народу.

Від щирого серця й від усієї душі зичу усім здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, щедрої долі, сили і наснаги в усіх справах і нехай мрія про краще майбутнє окриляє на нові звершення, на нові добрі починання.

Тож нехай же і надалі процвітає наше село, народжуються і підростають діти, спокійно і захищено почуваються люди похилого віку.

Зі святом Вас!

З повагою
Тамара Савенок

14 ЖОВТНЯ — ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

14 жовтня в день Покрови Божої Матері православні християни згадують чудо, яке сталося в 910 році.
Повна назва свята — Покров Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії.

Згідно Передання Богородиця з'явилася віруючим, які молилися у Влахернському храмі в Константинополі. Сталося це в 910 році. Божа Матір розкрила свій омофор (покривало для голови) над людьми, і це чудо стало знаком заступництва над людьми. У свята немає аналогів в інших гілках християнства.

Диво явлення Богородиці відбулося всередині X століття. У Влахернській церкві в Константинополі зберігалися риза Богоматері, омофор (покривало для голови) і частина пояса. Ці святині в V столітті перенесли сюди з Палестини. Був недільний день, йшло всеніч-не бдіння. Серед парафіян був святий Андрій, Христа ради юродивий. У середині ночі, під час молитви, він побачив, як по небу йде Пресвята Богородиця. Вона була осяяна світлом, поруч з нею йшли Іоанн Предтеча, Іоанн Богослов, ангели й святі.

Святий Андрій побачив як Божа Мати стала на коліна і почала зі слізьми молитися за християн. Потім підійшла до Престолу храму і продовжила молитися там. А потім зняла з голови омофор і розпростерла його над людьми, що молилися. У цей момент сяйво йшло не тільки від Богородиці - покривало теж світилося «краще променів сонячних». Богородиця

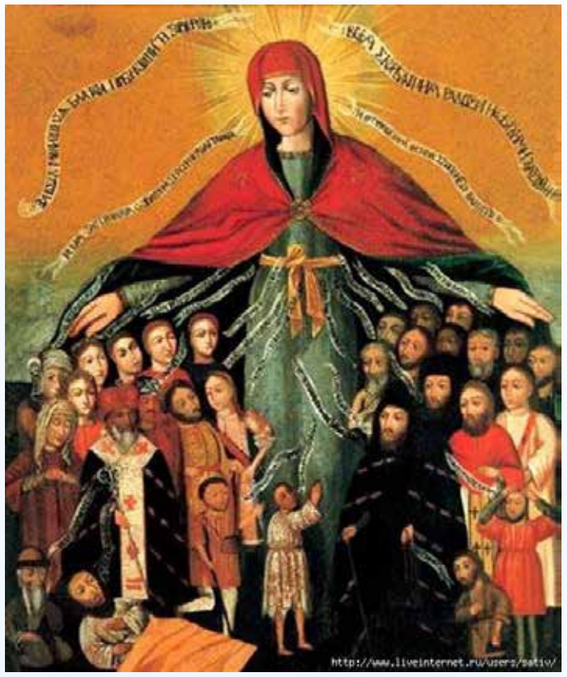

просила Господа Ісуса Христа прийняти молитви всіх людей.

Про це свято в народі говорять, що Покрова накриває траву листям, землю снігом, воду — льодом, а дівчат — шлюбним вінцем. В українських селах і до сьогодні дотримуються давньої народної традиції справляти весілля після Покрови. Від Покрови і до початку Пилипівки — пора наймасовіших шлюбів в Україні.

До Покрови завершувався період сватань і приготування до весіль, який починався після Першої Пречистої.

До початку жовтня селяни намагалися закінчити усі найважливіші сільські роботи на землі, в тому числі сівбу озимих. Зібраний урожай (достаток) та більш-менш вільний час давали можливість для проведення весіль. Це найблагодатніша пора для весільних гулянь, початку вечорниць. Звідси беруть свій початок весільні осінні тижні. Це свято відкривало сезон сватань та весіль, які закінчувались за два тижні до Пилипівського посту.

Якщо в селі жінка залишалася вдовою, а діти сиротами, — на Покрову майстри сходилися і, за потреби, сходилися і покривали дах вдовиці чи сироті «аби щастя їх судьбу від нещастя накрило...», що свідчило про існування давнього благородного звичаю допомагати членам роду, які потребують цього.

Покрова — це старовинне свято, пов'язане не тільки зі створенням нових родин, а й з культом поминання Предків.

На Покрову упродовж всього дня спостерігали за погодою: якщо з Півдня дув низовий вітер, зима буде теплою, якщо дув вітер із Півночі — холодною, із Заходу — сніжною. Коли протягом дня вітер змінює напрямок, то й зима буде нестійкою. Якщо на Покрову листя з вишень не опало, зима буде теплою, і якщо сніг не випав, то його не буде і в листопаді.Цікаво, що в народі збереглося повір'я, що у Пресвятої Діви є опікун Покров, якого просили: «Батеньку Покров, накрий нашу хату теплом, а господаря — добром».

Для козаків свято Покрови було найбільшим і найзначущим святом. В цей день відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали

своєю заступницею і покровителькою. На Запоріжжі в козаків була церква святої Покрови.

Відомий дослідник звичаїв українського народу Олекса Воропай писав, що після зруйнування Запорізької Січі в 1775 році козаки, що пішли за Дунай на еміграцію, взяли з собою образ Покрови Пресвятої Богородиці.

Козаки настільки вірили в силу Покрови Пресвятої Богородиці і настільки щиро й урочисто відзначали свято Покрови, що впродовж століть в Україні воно набуло ще й козацького змісту і отримало другу назву - Козацька Покрова. З недавніх пір свято Покрови в Україні відзначається ще й як день українського козацтва.

Отже сьогодні Покрова — це свято не тільки народне і релігійне, а й національне.

СУЧАСНА ОСВІТА МАЄ БУТИ ОСВІТОЮ ДЛЯ ЖИТТЯ

Якщо ви бажаєте, щоб діти творили, створювали художні образи, перенесіть з вогника своєї творчості хоча б одну іскру в свідомість дитини. Якщо ви не вмієте творити, або вам здається пустою забавою спуститися до світу дитячих інтересів, — нічого не вийде.

В. О. Сухомлинський

Дитяча обдарованість — одне з найбільш цікавих і загадкових явищ природи. Проблеми її діагностики і розвитку хвилюють педагогів впродовж багатьох століть. У наш час інтерес до дитячої обдарованості надзвичайно високий, що легко можна пояснити суспільними потребами. Навчання талановитих дітей, їхня підготовка до професійної реалізації в самостійному житті — актуальне завдання, над яким працює педагогічний колектив Лютізької загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів.

Усебічний розвиток обдарувань школярів учителі нашої школи здійснюють в ході навчальної діяльності та під час проведення різноманітних конкурсів, олімпіад, дебатів. Учні не тільки поглиблюють знання з предметів, а й мають можливість розвивати інтелект, ерудицію, вміння спілкуватись.

Щорічно на базі загальноосвітніх навчальних закладів України проводяться олімпіади з базових дисциплін, у яких беруть участь і учні нашої Лютізької школи.

У 2017-18 навчальному році призерами ІІ етапу Всеукраїнської учнівських олімпіад стали такі учні:

- Бєлінська Анастасія (9 кл.) ІІ місце з біології та екології;
- Кушніренко Естер (9 кл.) ІІ місце з історії;
- Шорбан Олександр (9 кл.) ІІІ місце з трудового навчання;
- Сергієнко Вікторія (9 кл.) ІІІ місце із світової літератури, української мови та літератури;
- Сивашенко Дар'я (8-Б) ІІ місце з української мови та літератури;
- Майстришина Валерія (8-Б) ІІІ місце з англійської мови;
- Трощин Анастасія (7 кл.) ІІІ місце із світової літератури, української мови та літератури;
- Онофрей Ростислав (6-Б) ІІ місце з математики.

До участі в олімпіадах учнів підготували такі педагоги Мельниченко Інна Володимирівна, Романенко Антоніна Григорівна, Шумейко Лариса Михайлівна, Лукаш Ніна Василівна, Мартиненко Василь Миколайович, Давидок Володимир Петрович, Веснянка Ольга Володимирівна, Нагорська Олена Іванівна.

Переможцем у Всеукраїнському інтерактивному конкурсі «МАН-Юніор Дослідник» у номінації «Еколог-Юніор» та фіналістом Всеукраїнського конкурсу винахідницьких і раціоналізаторських проектів еколого-натуралістичного напрямку в категорії «Екологічно безпечні технології та прикладна технологія» під керівництвом учителя Шумейко Л.М. стала учениця 9 класу Бєлінська Анастасія.

Активну участь беруть учні нашої школи і в конкурсі-захисті робіт Малої Академії Наук. Переможцями ІІ та ІІІ етапів конкурсу-захисту робіт МАН у минулому році стали:

- Сергієнко Вікторія, 9 клас, з біології — учитель Шумейко Л.М.
- Бєлінська Анастасія, 9 клас, з біології — учитель Шумейко Л.М.
- Кушніренко Естер, 9 класу, з етнології —

учитель Кирієнко О.М.

- Сенько Тетяна ученицю, 9 клас, з психології — учитель Павлюк І.В.

У 2017-2018 навчальному році переможцями ІІ етапу VIII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка стали Сергієнко Вікторія (9 клас, учитель Романенко А.Г.), Біляєва Єлизавета (5-А, учитель Гайденко О.Ф.). Переможцями ІІІ етапу XVIII Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика є Сергієнко Вікторія (9 клас, учитель Романенко А.Г.), Сивашенко Дар'я (8-Б, учитель Лукаш Н.В., Ходаківська Валерія (6-А, учитель Романенко А.Г.), Сєрік Ірина (5-А, учитель Гайденко О.Ф.)

На високому рівні здійснюється координація участі учнів школи у міжнародних та Всеукраїнських інтерактивних конкурсах «Колосок», «Левеня», «Кенгуру», «Геліантус» та інших, в яких досягнуті добрі та високі результати.

За високі досягнення у творчих та інтелектуальних конкурсах грамотами ДОН КОДА нагороджені учителі Романенко А.Г. та Шумейко Л.М.

Щороку учні школи виборюють перше місце в Спартакіаді закладів освіти Вишгородського районну. Це є свідченням високої підготовленості за рахунок майстерної організації спортивно-масової роботи в школі учителем-методистом Сивашенком В.О. та молодим ініціативним учителем Стах В.І.

У травні 2018 року команда учнів «Тур» у складі Щорбана Олександра, Кирієнка Дениса, Манька Нікіти, Джулая Ігоря, Джулай Ірини, Дзюби Олександри, Корецької Юлії взяла участь у районному етапі Всеукраїнської дитячо-юнацької військово-патріотичної гри «Сокіл» («Джура»). Впевнено керував роєм учень 9-ого класу Шорбан Олександр. Усі члени команди діяли злагоджено, із знанням своєї справи. Журі одразу занесло їх до числа лідерів серед десяти команд. У підсумку вони посіли почесне ІІІ місце.

Безліч нагород отримали учні і за участь у різноманітних творчих конкурсах з фотографії, малюнка, співу тощо.

Сучасна освіта має бути освітою для життя — це гасло всього цивілізованого світу. Йдеться про те, що всі здобуті людиною знання мають активно й продуктивно використовуватися. Тому, враховуючи розмаїття сучасного життя, роботу у нашому навчальному закладі спрямовано на виховання особистості, яка не тільки має знання, а й уміє, може й готова доцільно й ефективно їх застосувати у повсякденному житті.

Матеріал підготував
О.Гайденко

Без мелодійного життя українську націю дійсно не можна навіть уявити. Наша народна пісня славиться в усьому світі. А прекрасна щедрівка, в обробці Миколи Леонтовича, виконується всіма співочими колективами земної кулі. І незважаючи на дуже складний пройдений українцями шлях, де наші вороги всіма силами плюндрували і знищували нашу прекрасну національну культуру, ми зуміли зберегти і народну пісню, звичаєву культуру, традиції і неперевершені колядки, щедрівки, веснянки, купальські пісні...

Пісня — це голос душі народу, поетичний вияв його працелюбності і співучої вдачі, образне втілення його історії, моралі, мрій і прагнень.

Яке ж це диво дивовижне — народна пісня. І яку владну силу таїть вона в собі. Вона така ж нездолання і безсмертна, як і той народ, що її створив.

Народна пісня як мати-берегиня, завжди стояла і стоїть на сторожі тих заповідних джерел, що нині живлять наше національне відродження. І сьогодні вона стає супроти брехні і розбрату, моральної розпусти і художнього несмаку, відстоюючи правду, чистоту і людяність.

Українська народна пісня — то живий скарб, що йде від покоління до покоління, несучи радість і смуток, чаруючи людську душу, даючи їй силу і натхнення. Це та бездонна криниця, з якої п'єш і ніколи не нап'єшся чистої джерельної води. Це наш оберіг, це наша українська душа.

Щоб усвідомлювати велич коріння нашого народу і вміти співати — потрібні ті, що люблять народну пісню, співають її і вміють навчити співати інших. Лютіжу повезло, що знайшлись такі талановиті люди, що відчувають і втілюють в життя глибинні культурологічні напрацювання наших предків, відтворюють обряди, збирають і записують народні пісні, пісні свого краю — це керівники наших фольклорних ансамблів: Валентина Головко, Віктор Веснянка, Валентина Олійник та Тетяна Яременко. Ось таку яскраву, дзвінкоголосу і мелодійну, незламну і незабутню пісню кожен з них на різних етапах життя несе людям.

«Де співають — там живуть добрі люди, лихі — не вміють співати. А наш Лютіж — віддавна співучий край» — так згадує про пісні свого села керівник фольклорного ансамблю «Лютізька левада» В. Головко.

Споконвіку лютіжани любили співати. Уміли відчувати пісню, тому й лунала вона і в свято, і в будень, допомагала людям і в радості, і в смутку.

25 років тому берегині української народної пісні у нашому селі об'єдналися у дружний співочий колектив **«Лютізька левада»**. Стабільно в ансамблі було від 12 до 16 учасників, різних за віком, за професіями та уподобаннями. Але всіх їх об'єднувала любов до пісні, до народних звичаїв, обрядів, які побутували в рідному

Лютежі. Ось уже впродовж багатьох років поряд з керівником — акомпаніатор Валентин Сергєєв — здібний, талановитий музикант. Пісенне кредо «Левади»: «Ми йдем життям, щоб пісня не померла — народу рідного жива душа».

Географія виступів «Лютізької левади» досить обширна. Це населені пункти Вишгородського району, інших районів Київської області, м. Чорноморськ Одеської області, Новоград-Волинський Житомирської області, Канів Черкаської області. А скільки разів виступали вони у столичних установах, на підприємствах, на Майдані Незалежності і, навіть, у Палаці «Україна». Левадські пісні лунали і по радіо в передачі «Суботні зустрічі», а також на телебаченні в передачах «Надвечір'я», «Сільський час», «Доброго ранку», «Фольк-music». Постійно брали участь і займали призові місця в обласному фольклорно-етнографічному фестивалі-конкурсі «Онуки полянські» ім. П.Чубинського. Показували звичаї та обряди рідного села: фрагменти Лютізького весілля, колядки, щедрівки, обжинки, святкування Масляної, Івана Купала, співали пісні, записані П.Чубинським на Київщині. Приємні і теплі спогади залишили у серцях глядачів в Пирогові — музеї народної архітектури та побуту України, у Мамаєвій Слободі, у етнографічному музеї «Хата Савки».

У цей ювілейний 2018 рік колектив «Лютізької левади» сповнений нових творчих задумів та планів. Молодиці із «Левади» впевнені, що краса врятує світ, а ще переконані:

Народна пісня — голос невсипущий,
Душі людської — вічне відкриття.
Вона ніколи, як і хліб насущний,
Не вийде з моди людського життя.

Вокальний ансамбль **«Веснянка»** створений у 2006 році. Керівником та акомпаніатором колективу є Віктор Веснянка — обдарована, талановита людина. Репертуар гурту — різноманітний: це календарно-обрядові, ліричні, фольклорні, авторські пісні.

Колектив приймає активну участь в обласних, районних та місцевих культурно-мистецьких заходах. «Веснянки» часто виступають на творчих звітах, професійних святах та виїзних концертах по селах, районах, на обласних святах. Вони є постійними учасниками пісенного фестивалю-конкурсу «Серпневий заспів», що проводиться в м. Чорноморську Одеської області; Всеукраїнського фольклорно-етнографічного фестивалю «Золоті ключі» ім. Василя Верховинця в м. Ірпінь, Всеукраїнського фестивалю-конкурсу аматорської творчості «Пісенні візерунки» в м. Буча, конкурсу «Ой радуйся земле» у

Вишгороді. Люблять їх виступи і в «Хаті Савки» — етнографічному музеї села Нові Петрівці. Колектив не стоїть на місці, вони постійно в пошуках нових пісень, нових музичних інструментів, нових талановитих учасників.

За високі досягнення в сфері культури та духовності в 2012 році вокальному ансамблю «Веснянка» було присвоєно почесне звання «Народний аматорський колектив». Маючи великий творчий досвід та популярність цей ансамбль намагається завжди бути кращим серед кращих, тому й запрошують його і на радіо, і на телебачення. «Мені б так хотілося, щоб наш колектив так співав, щоб наша закомп'ютеризована молодь не вимикала приймача, а якщо вже й повсовували у вуха дротики, то, щоб там звучала наша рідна, генетично вистраждана, збережена тисячоліттями народна пісня, — говорить В.Веснянка, — ми намагаємося проводити не тільки концертну діяльність, а й намагаємось поєднати її з великою просвітницькою роботою, а також дбаємо про сценічний вигляд українських строїв, бо знаємо, що саме це приваблює глядача, який ніколи не залишається байдужим до виконання пісень чарівними учасницями нашого колективу».

Фольклорний ансамбль **«Бабине літо»** був створений у 2008 році в с. Гута-Межигірська. Художнім керівником колективу стала Валентина Олійник — чарівна жінка, яка до нестями закохана в українську пісню, не тільки зуміла зібрати, а й згуртувала навколо себе гутничан. Акомпаніатором у колективі є Михайло Олійник — віртуоз своєї справи. Перші успішні виступи самодіяльного хору почалися з місцевого сільського клубу, а з часом «Бабине літо» побачили на сценах сусідніх сіл, міських і районних сценах. Грамотно дібраний репертуар для колективу поповнюється все новими і новими піснями. З роками фольклорний ансамбль «Бабине літо» набув творчого досвіду та популярності. В репертуарі ансамблю більше як сто пісень народних та українських композиторів. Багато пісень виконує ансамбль, авторами, яких є місцеві жителі села Гута-Межигірська: «Краю Величний, Гута-Межгірська», «О, рідна Гута», «Молімось за Вкраїну», «Де річка Ірпінь несе воду в Дніпро», «Різдвяне диво»...

Учасники ансамблю в основному люди пенсійного віку, але їхні серця сповнені молодості, оптимізму. Своїми жартівливими, театралізованими концертними номерами уміють зачарувати глядачів.

За десять років свого існування цей ансамбль брав участь в обласних та районних конкурсах, фестивалях, нагороджений дипломами та грамотами.

Аматорський театр пісні і танцю **«Серпанок»** створено нещодавно у серпні 2018 року. Художнім керівником колективу є Тетяна Яременко –

мудрий і тонкий знавець народної пісні, професіонал своєї справи, хороший організатор, дуже вимоглива до кожного виконавця, але добра і справедлива. До його складу входить 15 осіб віком від 13 до 62 років. Акомпаніатором «Серпанку» є професійний музикант Едуард Капура. Колектив наділений співочим потенціалом, здатний з повнотою почуттів розкрити багатство, красу і неповторність як людського голосу, так і народної пісні. Ключовою складовою в творчості колективу є автентичний спів, а також народний танець та слово — наше українське.

Вокальний репертуар гурту складається переважно з двох-, трьохголосих, часто acappella, складних з технічного, художнього і вокального діапазону творів українських народних пісень та творів українських авторів. За невеликий час творчий колектив проявив себе, як колектив, що постійно вдосконалює свою майстерність. Любов до пісні об'єднує та згуртовує. На базі колективу «Серпанок» діють і малі форми — дуети, квартети та солісти.

Вокальний жіночий гурт **«Дивина»** створено Тетяною Яременко на базі колективу «Серпанок». Складається він із 4 учасників віком від 13 до 47 років. Взявши в репертуар пісні, що були записані керівником колективу у фольклорних експедиціях по селах Демидів та Лютіж, а також пісні, що сьогодні звучать у с. Лютіж, учасники колективу надають їм нове життя, видозмінюючи мелодику та використовуючи нетрадиційну музику для цього жанру.

За невеликий період колектив взяв участь у XI Всеукраїнському фестивалі-конкурсі аматорської творчості «Пісенні візерунки» в м. Буча, де отримали диплом I ступеню у номінації «Вокальні ансамблі», а також приймали участь у проведенні сільських та районних концертів.

Тетяна Яременко, захоплюючись своїми колективами, говорить: «Мої дівчата співають серцем, душею, і я вчу їх, щоб вони бачили перед собою те, про що співають, тоді і глядач це побачить і відчує, і озветься в серці невимовний щем і біль, і навернеться сльоза очищення, і відчує людина все, про що співали наші люди, аби не плакати».

Все, чого досягли фольклорні ансамблі та гурти не далося легко. Організаторські здібності та творча невгамовність керівників, професійність акомпаніаторів, наполеглива праця, допитливість учасників колективів вилилися в потребу зберегти та передати звичаї, обряди, традиції в пісенній творчості новому поколінню. Як кажуть, засіяні зерна щедро плодоносять. Тож сподіваємося, що з часом їх розпочата справа буде жити, і надалі будуть з'являтися у нашому селі нові молоді колективи з цікавими змістовними програмами та назвами. Тож нехай пісенна зоря ніколи не згасає на небосхилі української культури, і наша пісня щира і мудра нехай звучить у серці кожного з нас, бо пісня дійсно єднає наші серця.

Кружляй же завжди, пісне, поміж нами,
Брини й лунай в різноголоссі нот.
Про рідний край і нашу пісню в світі
Не забувай, співучий наш народ!

Матеріал підготувала
Л.Коваль

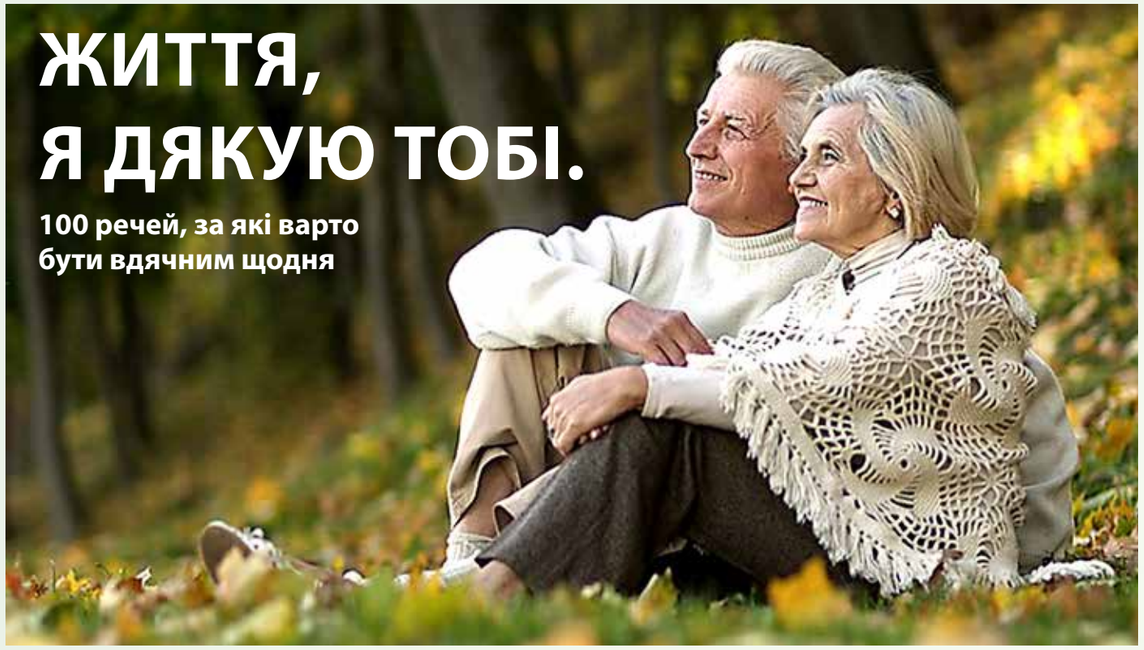

ЖИТТЯ, Я ДЯКУЮ ТОБІ.

100 речей, за які варто бути вдячним щодня

Одного разу двоє друзів проходили по пустелі. Вони посварилися, і перший дав ляпаса іншому. Перший попутник написав на піску: «Сьогодні мій найкращий друг вдарив мене». Вони пройшли пустелю і знайшли річку, вирішивши скупатися. Раптово перший друг став тонути, другий — вчорашній кривдник — витягнув його з води. Тоді врятований написав на камені: «Сьогодні мій найкращий друг врятував мені життя».

Його товариш запитав, як же так, про ляпас той написав на піску, а про порятунок на камені? І його друг відповів: «Коли тобі роблять зло, напиши про це на піску, щоб швидше зник слід, а коли роблять добро — вигравіюй на камені, щоб ніякі вітри не змогли стерти твою подяку».

Ця стара притча стосується всіх нас. Ми починаємо цінувати щось тільки тоді, коли, на жаль, втрачаємо. Як часто ми говоримо «спасибі» рідним і близьким людям, як довго пам'ятаємо добро, дякуємо чи хоч колись за те, що маємо кожен день? Ми сприймаємо як належне ті речі, які недоступні мільйонам інших людей. Думаю, кожен з легкістю може знайти 100 речей, за які варто дякувати небесам кожного дня. А якщо не можете чи не знаєте – ми вам у цьому допоможемо!

Дякуй:

1. За кожен світанок і захід сонця, яким ти можеш насолоджуватися.

2. За батьків, які дали життя і ніколи не перестануть бачити в нас дітей, хоча і няньчать онуків.

3. За тишу, в яку так чудово зануритися після шаленого робочого дня, яка наповнює тіло енергією і наштовхує на нові ідеї.

4. За музику, яка приносить стільки емоційної насолоди і відроджує людину.

5. За обійми, без яких не уявляєш жодного дня. Обійми батьків, дітей, другу половинку — і ти позбудешся тонни важких думок і наповнишся новими силами.

6. За поцілунки. Без них день похмурий і сірий.

7. За можливість бути собою. Це справжнє щастя бути тим, хто ти є насправді, не прикидатися, не грати в чуже життя, не думати про те, чи зможеш сподобатися іншим. Просто бути тим, ким створила тебе природа.

8. За можливість навчатися. Адже отримувати знання ніколи не було так доступно як зараз. Просто потрібне бажання. І з кожним днем відчуватимеш як стаєш цікавішим для інших людей.

9. За право вибору, за яке боролися століттями.

10. За можливість мати домашніх тварин, які дарують радість, люблять безкорисливо і роблять нас добрішими.

11. За посмішки незнайомих людей.

12. За каву, аромат якої пробуджує не тільки тіло, але і бадьорить розум.

13. За дітей. За кожну їх перемогу, яка радує більше власної.

14. За можливість робити подарунки. За повні подиву і радості очі дорогих людей, які їх отримують.

15. За закоханий погляд, який красномовніший будь-яких слів.

16. За красу навколо нас, за можливість її побачити, відчути.

17. За тепло свого будинку.

18. За зміни в житті, які штовхають нас до дії, змушують знаходити щось нове.

19. За те, що майбутнє невідоме.

20. За молитву, яка саме зараз рятує вам життя...

21. За друзів – щирих, справжніх, відвертих.

22. За підтримку, яка додає впевненості і сил.

23. За хобі. Неважливо, чим ти любиш займатися — ліпити з глини, вишивати, малювати або збирати марки — головне, що це заняття робить тебе щасливішим.

24. За пісню, яка згадалася випадково і нагнала ностальгію.

25. За красивий пейзаж за вікном, якого чомусь іноді не помічаєш.

26. За бажання і можливість танцювати. І не важливо вдома чи в клубі.

27. За книги. За нові і ті, які перечитуєш в сотий раз.

28. За інтернет, без якого не мислить себе жодна сучасна людина.

29. За скайп, який зближує людей зі всього світу, який допомагає мамі бачити і чути дитину, навіть якщо вона на іншому кінці земної кулі.

30. За соцмережі. З усіма їх плюсами і мінусами. І нехай вони діють як наркотик, але так приємно побачити, що тебе додав у друзі однокласник, з яким не бачився ще з випускного.

31. За онлайн-перекладач, який за секунду робить з тебе поліглота.

32. За можливість мріяти.

33. За вміння бути вдячним.

34. За вміння прощати.

35. За сміливість просити.

36. За солодощі, такі смачні і шкідливі, без яких важко уявити будь-яке свято.

37. За трепет першого побачення. Це відчуття не передати словами — страх, надія, інтерес, очікування. Все змішується всередині, і, на жаль, цього вже не повторити.

38. За спогади, які роблять нас нами. Спогади — бібліотека власного досвіду.

39. За фільми. Добрі, романтичні, страшні, захоплюючі, таємничі і за пережиті почуття.

40. За онлайн-шопінг.

41. За гаджети, які роблять наше життя цікавішим, динамічнішим, більш насиченішим, зручнішим і доступнішим.

42. За всі мобільні програми, які допомагають скоротати нудний буденний день.

43. За улюблене місто, селище, село, в якому народився, де знаєш кожну вуличку, де відчуваєш себе по-справжньому вдома.

44. За сніданок у постіль.

45. За вихідні. Такі довгоочікувані, солодкі і короткі!

46. За можливість працювати.

47. За смуток, який допомагає згадати хороші моменти в житті.

48. За розчарування, завдяки яким ми з новим завзяттям беремося за справу і досягаємо поставленої мети.

49. За можливість побайдикувати без чиїх-небудь докорів.

50. За добрих, приємних сусідів, які не порушують спокій, можуть зрозуміти і підтримати.

51. За макіяж, який старанно маскує п’ять-сім років наших турбот і неприємностей.

52. За можливість бути красивою/вим. Не для когось, просто для себе.

53. За подарунки, отримані від дорогих людей.

54. За сніжинки, які легко кружляють за вікном в зимовий день.

55. За хороші новини.

56. За надію, яка змушує залишатися на плаву в найважчі хвилини життя.

57. За анекдоти. Прості, дотепні і смішні, які піднімають настрій.

58. За кохану людину, з якою розділяєш і радість, і неприємності. Яка не зрадить і не покине в скрутну хвилину, з якою хочеться засинати і прокидатися вранці, яка розуміє з півслова.

59. За можливість готувати. Час, проведений на кухні, це прояв творчості.

60. За віру, яка штовхає вперед, дає стимул ніколи не зупинятися.

61. За можливість поплакати. І нехай хтось вважає тебе слабким. Разом зі сльозами виходить негатив, залишається лише трішки смутку.

62. За розуміння.

63. За приємні сюрпризи. І не важливо, чи це автомобіль, чи улюблена цукерка на подушці.

64. За милосердя.

65. За можливість заводити нові знайомства.

66. За можливість мати онуків.

67. За буркотливу тітку. І розуміння того, що не варто ставати таким же!

68. За технічний прогрес, який з кожним днем наближає нас до майбутнього.

69. За памперси і молоковідсмоктувач, які допомагають робити материнство легшим, приємнішим і дають мамі дорогоцінний час, щоб насолоджуватися своїм малюком.

70. За гарячу ванну, яка допомагає зняти втому після шаленого робочого дня.

71. За хороші сни, які окрилюють на весь день.

72. За теплу постіль.

73. За машину. Завдяки якій не потрібно висіти в тролейбусі і ніхто не стоїть на твоїй нозі.

74. За здорове тіло і за можливість розуміння його важливості.

75. За зайву вагу, яка нікуди не дівається, але змушує навчитися правильно харчуватися і робити фізичні вправи.

76. За ранкову пробіжку, яка дає сил на весь день і підвищує самооцінку.

77. За старі кеди, які вже б і варто було викинути, але в них так зручно ходити цілий день!

78. За комп'ютерні ігри.

79. За склянку чистої води. У світі тисячі людей, для яких чиста питна вода — справжня розкіш.

80. За взаємну любов.

81. За чисту совість, яка дозволяє спокійно спати по ночах.

82. За спокійний робочий день.

83. За приємні послання. Будь-то СМС, напис на дзеркалі у ванній або кур'єр з квітами.

84. За сміливість, яку інколи так важко проявити.

85. За улюблений сайт, на якому так приємно «зависнути», навіть коли багато роботи.

86. За справну побутову техніку.

87. За прогулянки під дощем.

88. За право голосу.

89. За право на власну думку.

90.За близькість з рідною людиною.

91. За терпіння.

92. За впевненість у завтрашньому дні.

93. За те, що все йде за планом.

94. За дитячу фантазію, яка допомагає дорослим поринути у світ мрій.

95. За келих холодного пива в спекотний день.

96. За можливість прогуляти заняття.

97. За цікаві ідеї.

98. За те, що живу саме в цей час.

99. За дитячу любов.

100. За всі свої великі і маленькі досягнення.

А ви за що готові дякувати кожен день?

Матеріал підготувала
А.Романенко

ГУТА-МЕЖИГІРСЬКА ПРАЦЮЄ І ЖИВЕ

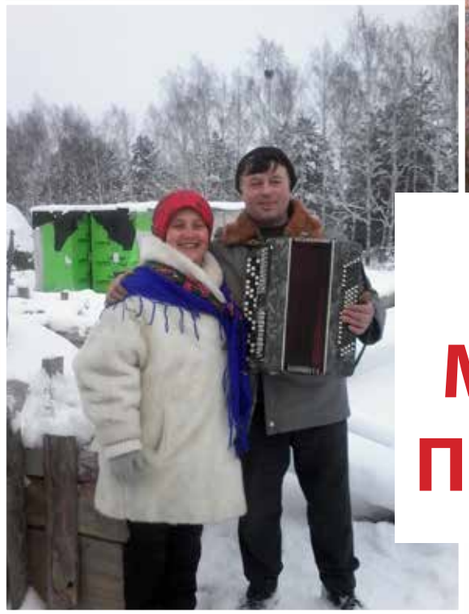

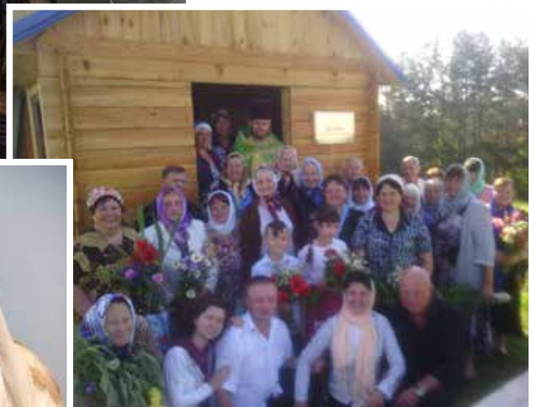

ГУТА-МЕЖИГІРСЬКА